

Z DRAKŮ NA OVEČKY

Markéta Plešková

Minutová ručička se konečně přesunula do svislé polohy, Milada vstala od stolu a protáhla se. Každý den byl poslední dobou stejně k nevydržení. Hory papírů, naštvaní zákazníci, vleklé hodiny a sluníčko za oknem. Víkend v nedohlednu a prázdný byt, taková byla její tehdejší realita.

Poštu zvládala opustit v rekordním čase. Jen si přehodit tašku přes rameno a nezapomenout kabátek na opěradle židle a byla na chodníku. Tam si zapálila a loudavým krokem se vydala na tramvaj. Praha tehdy vypadala, jako kdyby rozkvétala. Čerstvě vyrůstající květiny na Petříně zdobily až agresivně zelenou trávu. Mraky na obloze se pro potěšení přihlížejících měnily před očima z draků na ovečky. Lidé v ulicích chodili pomaleji, bezcílněji. Venčili psy nebo sami sebe, nikam nespěchali a celá atmosféra působila nepatřičně optimisticky.

Miladu to neskutečně vytáčelo. Přála si, aby svět odrážel její náladu, aby aspoň v očích kolemjdoucích zahlédla důkaz, že tohle se neděje jenom jí. Přála si, aby ta mýdlová bublina jménem jaro splaskla a lidé pochopili, že zima ještě neodešla. Zima ne.

Tramvaj byla přeplněná, jako ostatně všechno. Sednout ji nikdo nepustil, ačkoliv si byla jistá, že vypadá nejméně o deset let starší. Celé čtyři zastávky se na ni lepil optimistický dav. V duchu si slíbila, že po příští výplatě si pořídí kolo.

Jak se jaro zhouplo do léta, do onoho pozdního léta, optimismus polevil. Miladina špatná nálada ale zůstala. Návraty do bytu se pro ni stávaly stále větším trestem. Máloco v sobě totiž mělo tolik prázdných míst. A všechna ta místa odkazovala k němu, k němu, k němu. Nekonečné echo obviňování. Ale jestli obviňovaly ji nebo jeho, to nevěděla.

Hodiny ukazovaly šest hodin a ona nevěděla, co se životem. Když se tenkrát pohádali, byla si jistá, že když tu zůstane, bude šťastnější. Svobodnější. Doma. Vyčítala mu slabost a on se nebránil. A potom odjel.

Vzal s sebou všechna místa, která kdy chtěla navštívit, odvezl její zálibu v obrazech, v procházkách do přírody. Už ani nechtěla psa. Jako by do toho svého zatraceného kufříku vtěsnil celý její život. Sebral jí všechny kotvy a Miladu už tu najednou nic nedrželo. Jenže už bylo příliš pozdě a ona se v obrovské kleci vznášela nepřipoutaná, ode zdi ke zdi, až byla samá modřina.

Zpočátku se snažila vzdorovat. Chodila do divadla, na výstavy, aby se rozptýlila. S kamarádkami vysedávala v parcích a obdivovala jejich novorozeňata, rodičům chodila vařit.

Nepomáhala to. Večer, když hleděla na své přibývajících vrásky do zrcadla, připadala si jako želé. Ohebná a přízřusobivá a vždycky veselá, vždycky bez duše a bez vlastního názoru.

Navíc tu byl ten dopis. Ležel na stole už měsíce. Milada ho poctivě otírala pokaždé, když kuchyň uklízela, ale jinak se ho ani nedotkla. Když tehdy přišel, pečlivě prohlédla adresu odesílatele (Toronto, Kanada) a adresáta (slečna Milada Vrabcová, Nádražní 21, Praha 5, Československá socialistická republika). Na světle se snažila prohlédnout i vnitřek obálky. Byla poměrně tenká, nemohlo v ní být víc než několik papírů. Inkoust neprosvítal. A ona se neodhodlala dopis otevřít. Řekla mu přece jasné ne. Ne, které se ve vzteku nevztahovalo jen k odjezdu, ale i ke vztahu. Oba to věděli. Co jiného jí mohl vrátit, než obvinění, sebeobhajobu a stránky vědomé si předchozího ponížení? Nechtěla to číst.

Až když se jí dveře zavřely, pocítila touhu taky utéct. Opustit to, co si myslela, že k ní už navždycky patří. Ale bylo už pozdě a utíkat mohla jedině na tramvaj cestou do nenáviděné práce.

Trvalo to několik, spoustu let, ale nakonec ji vzpomínky přece přestaly tolik pálit. Dokonce ho začala trochu litovat. Život v cizině pro něj určitě nebyl lehký, ani doma přece neměl rád změny. A být na svobodě neznamenovalo svobodu úplnou, hranice vždycky omezuje obě strany, nehledě na to, kdo ji postaví.

Na podzim toho života se rozhodla, že ve svém bytě přestaví nábytek, jen tak, aby na vlastní kůži vyzkoušela, jak chutná změna. V tu dobu, v ten podzim, se měl přestavit nábytek i ve veřejném životě, to přišlo ale až později. Až potom, co Milada stěhovala velký jídelní stůl, s nímž jí nikdo nepomohl, až potom, co si celá udýchaná všimla, že u zdi zůstala tenká zohýbaná obálka, až potom, co ji roztrášenými rukama zvedla, odhrnula si vlasy z čela a posadila se na jedinou nepřesunutou židli. Až potom, co dopis otevřela a z hromádky čistých papírů na ni vypadla více než třicet let prošlá jízdenka na vlak. Až potom, co si na zažloutlém papíře přečetla krátké „*Ještě není pozdě!*“.